

sexe; l'Hospital-Manicomí de Santa Isabel (Leganés); l'Hospital hidrològic de Carles III, a Trilho (Guadalajara); el Col·legi de Santa Catarina de los Donados, per a nens cecs, a Carabanchel Bajo, i el Cokegi de la Unión, per a orfes de militars (Aranjuez). Posteriorment, l'any 1887, va crear-se a Vista Alegre (Madrid) un Asil d'invalids del treball, classificat també com a general, i a càrrec, com és conseqüent, de l'Estat. Existeix, a més a més, l'Institut Oftàlmic, de Madrid, el govern del qual correspon al ministre de la Governació i l'alta inspecció al Director general d'Administració local.

De tots aqueixos establiments, l'únic que, segons la divisió establerta, no hauria d'anar a càrrec de l'Estat, fóra l'Hospital de la Princesa, tota vegada que de les malalties comuns han de tenir-ne cura les Diputacions provincials. També l'Estat té cura, com veiem, dels pobres boigs, l'assistència dels quals va a càrrec, també, de les Corporacions provincials.

L'anarquia que existeix en aquesta matèria és evident, i de res no ha servit ni serveix el que s'hagi establert una divisió més o menys racional i lògica. Estudiant els serveis de Beneficència, s'observa a cada pas invasió d'atribucions, o sia que uns organismes tenen cura del que no tenen obligació de cuidar i d'altres no compleixen amb la missió que la llei els té adjudicada.

No cal moure'ns de casa nostra per a trobar-ne exemples. Segons aqueixa divisió en l'organització de la beneficència pública, les Diputacions provincials han de tenir cura de les malalties comuns, dels incapaces per al treball i de l'empar i educació dels faltats de la protecció de llur família. La nostra Diputació té establertes les Institucions a què la Llei l'obligà i tots sabem com administra la Casa de Caritat i la de Maternitat i Expòsits, veritables Cases-model, on res no falta per al compliment de la seva finalitat.

La Diputació no ha limitat mai la seva actuació benèfica al que la fórmula legal li exigia, i no volent deixar desateses les necessitats que no cauen dintre de la quadrícula legalista, s'excedeix, fins envaint obligacions que corresponen a l'Estat. Són en gran nombre els decrepits, impedits, impossibilitats per al treball, que tenen estatge a la Casa de Caritat, i que amb la llei a la mà haurien d'ésser atesos i emparats per l'Estat.

La mateixa Diputació, que per manca d'Hos-

pital propi on hospitalitzar malalts aguts (obligació que la llei li reserva), es serveix de l'Hospital Clínic, ajudant-lo amb una crescuda subvenció,

Si s'obris una veritable informació, mercès a la qual poguessin ésser exposades totes les reformes, modificacions i innovacions a fer en matèria de beneficència; si a aquesta informació s'invités a concórrer-hi persones competents, els elements directius i administratius de les grans institucions benèfiques, tothom a qui pugui interessar el millorament de l'assistència, el legislador tindria a la seva disposició un material interessantíssim que li permetria d'elaborar una obra perfecta, i encara més si cridava a col·laboració gent pràctica, una selecció dels que estan en contacte constant amb les necessitats i coneixen de prop el mecanisme de la beneficència pública i privada.

La reforma de la llei, si és que s'acordés portar-la a terme, no pot ésser feta de pressa i corrents. La seva complexitat exigeix una llarga preparació i una meditació profunda.

La paraula *beneficència*, fer bé, té un sentit tan ampli, són tantes les coses que pot dir-se *que fan bé*, pot actuar-se aquest de tantes maneres, que podríem arribar amb el nom de beneficència a tota l'esfera d'actuació humana.

En confeccionar la nova llei s'hauria de determinar ben bé quina mena de beneficència s'hi hauria d'encaixar, ja que la multimòrfica complexitat de les necessitats humanes fa que el bé pugui ésser fet sota aspectes els més oposats, atenent a les necessitats físiques, morals i intel·lectuals que una bona administració no pot desatendre de cap de les maneres, venint, en conseqüència, obligada a crear institucions, a cercar mitjans, a trobar remeis que li permetin resoldre-les integralment.

Si repassem la immensa i complicada xarxa de disposicions d'actual vigència, quantes coses es troben a manca? Quin codi més complet i més interessant no fóra, si s'hi donés cabuda a totes les branques i branquillons de la beneficència? A més a més dels aspectes ja compresos, s'hi podrien incloure algunes de les lleis anomenades socials i tot el referent a mutualitat, a invalidesa, preventoris, sanatoris, hospitals d'especialitats, readaptació social de la vagància, semi-vàlids, reeducació d'aquests, emigració, lliberts, refugis, cases-bressol, cuines econòmiques, causes-pies, etcètera, etc., i molt especialment a caixes de previsió i estalvi, amb la qual cosa es donaria satisfacció a